

РЕШЕНИЕ

№ 4952

гр. София, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **4363** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационната жалба на дирекция „Инспекция по труда“ - С. срещу решение от 17.12.2021 г. постановено по НАХД № 6148/2021 г. по описа на Софийския районен съд, с което е отменено наказателно постановление № 22-007341 от 26.03.2021 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С.. Наведени са доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Обосновават се съображения, че предвид разпоредба на чл. 415в, ал. 2 от Кодекса на труда, нарушението на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ) не може да бъде квалифицирано като маловажно. В тази връзка сочи, че законодателят е счел, че извършването на такъв вид нарушения е със степен на обществена опасност, която безспорно оправдава налагането на санкция на нарушителя. Счита, че обстоятелството, че извършеното нарушение е инцидентно, изолирано и от него не са произтекли вреди, в случая е без значение. Отделно от това твърди, че за нарушение

по чл. 63, ал. 2 от КТ, приложението на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН изрично е изключено, съгласно чл. 415в, ал. 2 от КТ. Претендира се отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на издаденото наказателно постановление, респ. присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът [фирма] не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно нормата на чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 22-007341 от 26.03.2021 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция, в размер на 1500 лева за това, че в качеството си на работодател е допуснал С. Г. Й. да полага труд на 15.02.2021 г., преди да ѝ връчи копие от уведомлението, заверено от ТД на НАП, в нарушение на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното: по получен в Д „ИТ“-С. сигнал от граждани относно детската градина при [фирма], на 18.02.2021 г. инспектори при Д „ИТ“-С. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство, на място в Детската градина в [населено място], [улица], където в 13.35 ч., била заварена да работи С. Г. Й.. В попълнената от нея декларация същата написала, че работи в детската градина към „Британско училище“ в [населено място], от 10.11.2020 г., на длъжност „помощник- възпитател“, с работно време от 08.00 ч. до 17.00 ч., 1 час почивка в работния ден и 2 дни седмична почивка, с месечно трудово възнаграждение 650 лв., последното получено такова, по банков път, на 10.01.2021 г. и има сключен трудов договор.

Проверка продължила в Д „ИТ“ на 12.03.2021 г., по документи, каквито били изискани от търговското дружество и представени от него, между които ѝ трудов договор №326/15.02.2021 г., сключен между [фирма] /като работодател/ и С. Г. Й. /като служител, на длъжност „помощник-възпитател“/, длъжностна характеристика за „помощник-възпитател“, дневник за издаване на трудови книжки, служебна бележка за проведен начален инструктаж, присъствена форма за месец февруари 2021 г. и уведомление от 18.02.2021 г. по чл. 62, ал. 5 от КТ, за сключения със С. Г. Й. трудов договор. Проверяващите инспектори констатирани, че на 15.02.2021 г [фирма], в качеството на работодател, е допуснал до работа С. Г. Й. на длъжност „помощник възпитател“, и тя е извършвал там трудова дейност, преди да ѝ предостави заверено

копие от изискуемото по чл. 62, ал. 5 от КТ уведомление до ТД-НАП за регистрация на сключения с нея трудовия договор. Въз основа на това е прието, че търговското дружество е извършило нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ. Констатациите от проверката са отразени в Протокол за извършена проверка, съответно от 18.02.2021 г. и 12.03.2021 г. Екземпляр от тези протоколи е връчен на представител на търговското дружество на 12.03.2021 г., когато е съставен АУАН за нарушение на чл. 63, ал.2 от КТ. От управителя на [фирма] е депозирано писмено възражение. Въз основа на така съставения АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление. Деянието е квалифицирано като нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ.

При така установената фактическа обстановка, с Софийският районен съд е приел, че [фирма], формално от обективна страна е извършило описаното в наказателното постановление нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ. Въпреки това е отменил наказателното постановление излагайки мотиви, че извършеното от [фирма] деяние представлява маловажен случай на административно нарушение, по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Изложил е аргументи, че извършеното нарушение се отличава с по-ниска обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид, липсват доказателства за извършени други нарушения, с оглед на което е приел, че това нарушение следва да се приеме като първо, инцидентно и изолирано, от което не са произлезли вреди за никого, поради което санкцията се явява обществено неприемлива.

Решението е неправилно.

Обжалваният съдебен акт е постановен в противоречие със специалната разпоредба на чл. 415в от КТ. Неправилно съдът е изследвал и обсъдил хипотезата на чл. 28 от ЗАНН, която е неприложима в спорното правоотношение.

Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. по тълк. дело № 7/2010 г. на Върховния административен съд, чл. 415в от КТ е привилегирован състав и е приложим по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ /с изключение на тези по чл.61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и ал. 3 и чл. 63, ал. 1 и ал. 2 КТ/ при наличие на предпоставките по този текст. Следва да се отбележи още, че специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно” административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съгласно чл. 415в, ал. 2 от КТ нарушенията на чл. 63, ал. 2 от КТ, каквото е нарушението на [фирма] не могат да бъдат квалифицирани като маловажни.

След като законодателят изрично е забранил квалифицирането на едно нарушение като „маловажен“ случай прилагането на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН е изключено.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция намира, че оспореният съдебен акт е неправилен на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде отменен. Спорът е напълно изяснен от фактическа страна, поради което следва да бъде разрешен по същество чрез потвърждаване на наказателното постановление.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактичестката и правна сложност на спора.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 17.12.2021 г , постановено по НАХД № 6148/2021 г. по описана на Софийския районен съд и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-007341 от 26.03.2021 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда" - С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“- С. сумата от 80.00 /осемдесет/ лева разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.